

Турцитѣ били до толкова навикнали да грабятъ и заробватъ безнаказано християнскитѣ дѣца, щото, когато миналъ прѣзъ България полскиятъ пратеникъ Лещински (въ 1696 г.) и спрѣлъ въ Добричъ, тѣ си позволили да откраднатъ даже и момчето на едного отъ спътниците му.

Понеже турцитѣ търгували съ заробениктѣ, то много отъ тия нещастници попадали въ рѣцѣтъ на евреитѣ. Тѣй, Стефанъ Герлахъ разправя, че въ неговото врѣме (въ XVI вѣкъ) имало въ София до 300 евреи. Тѣ държели много заробени християни, особено жени, които правѣли насила еврейки.

Робството се продължавало дълго врѣме. Даже въ началото на 18 вѣкъ то е било въ пълната си сила. Тѣй, единъ отъ пѣтешественицитѣ ¹⁾ въ тоя вѣкъ разправя нѣколко случаи, какъ по-заможнитѣ спътници на австрийския посланикъ, съ които пѣтувалъ и той, откупили нѣколко нещастни роби въ Цариградъ, и какъ единъ робъ отъ Пловдивъ избѣгалъ отъ своя господарь еврейнъ и билъ взетъ подъ покровителството на посланика, който го спасилъ.

Турското правителство и мѣстнитѣ турски власти наричали покоренитѣ българи „рая“ и се отнасяли съ тѣхъ и съ имотитѣ имъ, както си щѣли. Тѣй, освѣнъ многото обикновени тежки данъци, турското правителство вземало, прѣзъ всичкото врѣме на робството, отъ всѣки възрастенъ мжжъ воененъ данѣкъ (харачъ) и при все това туй правителство за-

¹⁾ Корнелиусъ Дришъ, 1718 г.